

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ!
ΕΙΜΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟΝ ΤΑΜΕΣΗ

Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ άργησε να ξυπνήσει εκείνο το πρωινό του ανοιξιάτικου Σαββάτου. Το προηγούμενο βράδυ είχε απορροφηθεί απ' τις βόλτες του στους διάφορους ιστότοπους του διαδικτύου κι η ώρα είχε περάσει χωρίς να το καταλάβει. Η αλήθεια ήταν πως ήταν συνταξιούχος εδώ και μερικά χρόνια και δεν είχε να κάνει και τίποτα καλύτερο. Κατοικούσε απ' τα γενοφάσκιά του στην οδό Κλέμενς Κλόουζ στο Ανατολικό Μπαρνέτ, στο βόρειο Λονδίνο. Για την ακρίβεια εκεί ήταν το πατρικό του σπίτι. Ο πατέρας του είχε έρθει από την Σκωτία την περίοδο του πολέμου, γνωρίστηκε με την μητέρα του σ' ένα καταφύγιο κατά την διάρκεια ενός βομβαρδισμού από τους Γερμανούς, και σχεδόν από τότε έμεινε μαζί της στο σπίτι της. Λίγο καιρό αργότερα παντρεύτηκαν και γέννησαν μόνο ένα παιδί, αυτόν. Το σπίτι δεν είχε υποστεί ζημιές από τους γερμανικούς βομβαρδισμούς στην περίοδο του πολέμου κι έτσι πολύ εύκολα συντηρήθηκε διατηρώντας το παλιό χρώμα των σπιτιών της περιοχής. Ήταν διώροφο κι είχε την κλασική σοφίτα με τον γυάλινο φεγγίτη που έχουν αρκετά από τα παλιά σπίτια αυτής της περιοχής του βόρειου Λονδίνου.

Ο Τζέιμς εργαζόταν στον τομέα του δημοσίου, σε μια από τις βοηθητικές υπηρεσίες του υπουργείου των Εξωτερικών. Δεν είχε φίλους και κάθε απόγευμα όταν σχόλαγε καθόταν σε μια παμπ κοντά στο κτίριο που δούλευε και δίπλα στον σταθμό του υπογείου τραίνου που έπαιρνε, έπινε την μπύρα του και γύριζε στο σπίτι του.

Συγκατοικούσε με την μητέρα του. Ο πατέρας του είχε πεθάνει όταν ήταν ακόμα νέος αφήνοντάς του σαν κληρονομιά τα έξοδα του σπιτιού και βέβαια και τα προσωπικά έξοδα της μητέρας του μέσα στα οποία περιλαμβάνονταν και τα ιατρικά που δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητα.

Δεν είχε παντρευτεί ποτέ του και σχεδόν όσοι τον ήξεραν έλεγαν πως η συμπεριφορά του ήταν πάρα πολύ περίεργη. Όσο

για την ερωτική του ζωή, αυτή ήταν άγνωστη σ' όλους. Η μητέρα του είχε από πάρα πολλά χρόνια σταματήσει να του μιλάει για γάμο. Όταν κατά καιρούς έκανε το λάθος να του το αναφέρει, αυτός την κοιτούσε αυστηρά στα μάτια και για να της δείξει ότι το συγκεκριμένο θέμα δεν ήταν απ' αυτά που ήθελε να συζητάει, άνοιγε την τηλεόραση και αφοσιωνόταν στα ντοκιμαντέρ που του άρεσαν να βλέπει.

Όταν πια έφτασε στα πενήντα πέντε του χρόνια, έχασε και την μητέρα του και έμεινε εντελώς μόνος. Ακόμα όμως κι αυτή η καινούργια μοναξιά δεν τον είχε κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Ήταν πια αργά για να κάνει οικογένεια αλλά και για ν' αλλάξει τα χούγια του. Έμεινε απόμακρος και δύσκολος σε κάθε μορφή επικοινωνίας.

Στον τόσο μονόχρωμο αυτόν άνθρωπο άρεσαν οι βόλτες, οι μοναχικές βόλτες, οι βόλτες εκείνες που αν και σου επιτρέπουν να βλέπεις κόσμο, σε κρατούν απ' το να τους πεις την παραμικρή κουβέντα. Όλα τα χρόνια της ζωής του, του άρεσε να περπατάει στις όχθες του Τάμεση και κάθε Σάββατο πρωί έπαιρνε τον υπόγειο απ' τον σταθμό Γούντσαιντ Παρκ, που ήταν κοντά στο σπίτι του και κατέβαινε στο κέντρο του Λονδίνου προκειμένου να περπατήσει δίπλα στο ποτάμι. Το πρόγραμμα αυτό το τηρούσε με ευλάβεια ακόμα και τώρα που συνταξιοδοτήθηκε. Επιπλέον, κάθε Τρίτη απόγευμα, κατέβαινε στο Κόβεντ Γκάρντεν για καφέ. Σ' αυτήν την έξοδο αγόραζε διάφορα βιβλία που του άρεσαν να τα διαβάσει τα βράδια όταν δεν έβλεπε τηλεόραση. Ήταν ακόμα φίλος των παλιών κινηματογραφικών φιλμ κι είχε στην κατοχή του πολλά DVD με ταινίες.

Υπήρχε μια ακόμα έξοδος σε κάποιο μπαρ, που κανένας από τους γνωστούς του δεν ήξερε που βρισκόταν, αλλά που η μητέρα του καταλάβαινε από την μυρωδιά που είχαν τα ρούχα του όταν γύρναγε αργά το βράδυ. Αυτή η έξοδος παλιά ήταν εβδομαδιαία αλλά από μια ηλικία και μετά είχε γίνει λιγότερο τακτική αν και πάντα ήταν Τετάρτη.

Η μόνη φορά που ξεχνούσε το πρόγραμμά του ήταν κάθε καλοκαίρι για είκοσι ημέρες όταν ταξίδευε σε διάφορα μέρη, αρχικά της Ευρώπης και μετά της Αμερικάνικης Ηπείρου. Εκεί απλά χανόταν χωρίς να αφήνει κανένα ίχνος. Τόσο για το που πήγαινε όσο και το πως πέρναγε, δεν το συζητούσε ούτε με την μητέρα του.

Λόγω της παλιάς εργασίας του, είχε μια ευχέρεια με την

χρήση των υπολογιστών κι έτσι όταν συνταξιοδοτήθηκε αγόρασε έναν επιτραπέζιο υπολογιστή κι ότι άλλο χρειαζόταν για να μπαίνει στο διαδίκτυο. Τον υπολογιστή τον είχε τοποθετήσει στο γραφείο του, στον ιδιόρρυθμο χώρο μεταξύ σαλονιού και τραπεζαρίας, σε μια εσοχή που έκανε το διαμέρισμά του, κατάλληλη μόνο για κάτι τέτοιο. Καλά εξοπλισμένος και μ' ένα ακριβό τηλέφωνο σαν συμπλήρωμα, άρχισε τις βόλτες στα βαθιά νερά του ίντερνετ. Άνοιξε έναν λογαριασμό στο Facebook κι έγινε μέλος σ' όλες τις ομάδες που ασχολούνταν με τις παλιές ταινίες. Οι υπόλοιποι διαδικτυακοί του φίλοι ήταν λίγοι και κανένας δεν έμενε στο Λονδίνο. Δεν ήθελε μια απ' αυτές τις φιλίες να τον φέρει σε δύσκολη θέση ζητώντας κατά κάποιο τρόπο μια συνάντηση, κάτι που θα τον έβγαζε από τα νερά του πέρα από το ότι όλους αυτούς τους θεωρούσε απλά ξένους.

Ο Τζέιμς βάδιζε πια στα εβδομήντα τρία του. Ψηλός, αδύνατος, ασπριδερός, με μπόλικα κατάλευκα μαλλιά που τα άφηνε να είναι κάπως μακριά, με διαπεραστικό βλέμμα αλλά άχαρα τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του προσώπου του, θύμιζε περισσότερο κάποιον αναιμικό Σκανδιναβό παρά Εγγλέζο. Το ντύσιμό του μετά την συνταξιοδότησή του το είχε αλλάξει. Όλα του τα χρόνια ντυνόταν αγοράζοντας κλασσικά ρούχα από το *Marks and Spencer*. Πλέον όμως στις λίγες εξόδους του φορούσε χακί παντελόνια και μάλλινες μπλουζές ενώ για πανωφόρι είχε ένα ημίπαλτο με κουκούλα. Αυτή του η αλλαγή πάντως είχε ξενίσει ακόμα και τον ίδιο, αλλά ήταν απ' ότι φαινόταν η μοναδική επανάσταση που κατάφερε να κάνει όλα τα χρόνια της ζωής του.

Οικονομικά δεν είχε κανένα πρόβλημα. Συντηρητικός όλα του τα χρόνια, είχε μαζέψει τόσα που μάλλον δεν θα κατάφερνε σε καμία περίπτωση να τα ξοδέψει. Όλα τα χρόνια της ζωής του δεν είχε αλλάξει τα έπιπλα του σπιτιού του και μόνο κάθε πέντε χρόνια φρόντιζε να βάφει εξωτερικά το σπίτι. Κι αυτό όσο ζούσε η μητέρα του. Ό,τι χάλαγε απλά επισκευαζόταν. Έπρεπε ο τεχνικός να του πει ότι δεν επισκευάζεται άλλο για να αποφασίσει να το αντικαταστήσει με κάποιο αντίστοιχο καινούργιο, που σημειωτέον δεν ήταν κάποια φαντεζί καινούργια συσκευή αλλά κάποια απόλυτα λειτουργική για να καλύψει τις ίδιες ανάγκες με την παλιά.

Έξω από το σπίτι του ήταν παρκαρισμένο ένα παλιό Βώξολ που το έβαζε απλά μπροστά κάθε τόσο κρατώντας το ζωντανό

μόνο και μόνο για μια έκτακτη ανάγκη όπως συνήθιζε να λέει στον εαυτό του, μη θέλοντας να πουλήσει την αντίκα πια αυτοκίνητο.

Ο Τζέιμς έφτιαξε καφέ και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας να τον πεί ανάβοντας ένα μυρωδάτο τσιγάρο απ' αυτά που κάπνιζε από τα νιάτα του. Άνοιξε την τηλεόραση στο BBC News και παρακολούθησε τις τελευταίες ειδήσεις, αν και η όλη διαδικασία ήταν μάλλον προϊόν ρουτίνας κι όχι ανάγκης για ενημέρωση. Η ημέρα είχε το δικό της στίγμα. Ήταν ημέρα για την βόλτα του στον Τάμεση.

Ο ανοιξιάτικος καιρός τον έκανε να βάλει ένα ελαφρό αδιάβροχο τζάκετ, να ρίξει στην τσέπη του το κινητό και το πορτοφόλι του και να ετοιμαστεί για να φύγει. Την στιγμή εκείνη απ' τον υπολογιστή του ακούστηκε ένας γνωστός ήχος. Κάποιος του είχε αφήσει στο facebook ένα μήνυμα. Η πρώτη του σκέψη ήταν να το αγνοήσει αλλά τελικά δεν κρατήθηκε. Όπως ήταν ντυμένος κάθισε για μια μόνο στιγμή και διάβασε το μήνυμα.

“Βρήκα ένα αντίγραφο της ταινίας *Ο άντρας στον πύργο του Αιφελ* με τον Τσαρλς Λώτον. Είναι του 1950. Αν σ' ενδιαφέρει να την αντιγράψω και να στην στείλω. Βιβή Φιλιμπέρ”.

Ο Τζέιμς χαμογέλασε. Άρχισε αμέσως να της γράφει την απάντησή του: Θα χαρώ πολύ. Η διεύθυνσή μου είναι Κλέμενς Κλόουζ... Θα τα πούμε το απόγευμα. Φεύγω για μια βόλτα στον Τάμεση.

Έστειλε το μήνυμα, άφησε όπως συνήθιζε ανοικτό τον υπολογιστή και βγήκε απ' το σπίτι. Κλειδιά δεν έπαιρνε ποτέ μαζί του. Από τότε που είχε πεθάνει η μητέρα του είχε ένα κλειδί κάτω από το χαλάκι της εξώπορτας και το χρησιμοποιούσε για να μπαινοβγαίνει. Ο δρόμος που έμενε ήταν ένα αδιέξοδο κι η κίνηση προερχόταν μόνο από τους γείτονές του, έτσι θεωρούσε πως δεν υπήρχε λόγος για να ανησυχεί. Περιπάτησε προς την μεριά του σταθμού του τραίνου, ανέβηκε την αερογέφυρα που περνούσε πάνω από τις γραμμές και βρέθηκε στην πλευρά της πλατφόρμας. Στο γκισέ για τα εισιτήρια είχε βάρδια ο Σκωτ. Ο Τζέιμς του χαμογέλασε και του έδωσε ένα πεντόλιρο. Εκείνος του έδωσε το εισιτήριό του και του ευχήθηκε να περάσει καλά. Αυτός με την σειρά του τον χαιρέτησε μ' ένα νεύμα του κεφαλιού του, πήρε το εισιτήριο και προχώρησε προς την αποβάθρα του τραίνου.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά ήρθε το τραίνο κι ο Τζέιμς μπήκε, κάθισε σ' ένα κάθισμα δίπλα στο παράθυρο και μισόκλεισε τα μάτια του σαν για να πάρει δύναμη μέσα από μια διαδικασία απομόνωσης. Ούτε ο ίδιος δεν θυμόταν πόσες φορές είχε κάνει αυτήν την διαδρομή απ' το σπίτι του στο Μπανκ Στέσιον και πίσω πάλι. Εκεί ήταν η δημόσια υπηρεσία που εργαζόταν, ένα παράρτημα του υπουργείου εξωτερικών, μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Λίγο μετά την δική του αποχώρηση, η υπηρεσία μεταστεγάστηκε. Ήταν λες και ήξεραν την δυσκολία του ν' αλλάζει χούγια και περίμεναν να φύγει για να κάνουν αυτήν την ενέργεια. Πάντως, αυτή η παλιά συνήθεια ήταν ο λόγος που είχε επιλέξει να κατεβαίνει από εκείνο το σημείο με τα πόδια μέχρι τις όχθες του Τάμεση, να περπατάει για καμιά ώρα και να καταλήγει να τρώει το μεσημεριανό του στο εστιατόριο και μπαρ "Νόρθ Μπανκ Ρεστοράν" που βρισκόταν ακριβώς στα βόρεια της γέφυρας Μιλένιουμ Μπριτζ. Η διαδρομή κράταγε εικοσιεννέα λεπτά και είχε δεκατρείς ενδιάμεσους σταθμούς. Ο Τζέιμς χαμογέλασε με τις μνήμες που τον κατέκλυσαν και που στην πραγματικότητα συνέθεταν ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο ζωής.

Σηκώθηκε από το κάθισμά του έναν σταθμό πριν τον σταθμό Μπανκ Στέσιον και στάθηκε στην πόρτα του βαγονιού. Αυτή ήταν μια παλιά του συνήθεια που πια δύσκολα μπορούσε να ξεπεράσει. Κατέβηκε απ' τους πρώτους απ' το τραίνο και με αργά βήματα προχώρησε προς την έξοδο. Ανέβηκε τα σκαλιά κι αφήνοντας πίσω του το κτίριο της Τράπεζας της Αγγλίας, τράβηξε προς τον Τάμεση. Η ώρα είχε πάει ήδη δώδεκα και ίσα που προλάβαινε να κάνει την καθιερωμένη του βόλτα ώστε να μπαίνει στις μία ακριβώς στο ρεστοράν για φαγητό.

Εκίνησε λοιπόν να περπατάει κατά μήκος του ποταμού με κατεύθυνση την γέφυρα Μπλάκφριερς μ' έναν τέτοιο βηματισμό ώστε η βόλτα του να είναι ακριβώς αυτή που έπρεπε για να μην αργήσει για το γεύμα του. Αυτήν την άσκηση του άρεσε να την κάνει σε αρκετές περιπτώσεις, δηλαδή να προσπαθεί να κανονίζει τον βηματισμό του ώστε να πετυχαίνει ένα συγκεκριμένο χρονικό αποτέλεσμα. Ίσως αυτό να ήταν και το μοναδικό παιχνίδι που είχε παίξει σ' ολόκληρη την ζωή του.

Ακριβώς στις μία το μεσημέρι έμπαινε στο ρεστοράν. Πέρασε από τον χώρο της εισόδου με το βεστιάριο και το μπαρ και προχώρησε προς τον κυρίως χώρο με τα τραπέζια ενώ ο μαϊτρ

με το που τον είδε τον πλησίασε και τον χαιρέτησε λέγοντάς του:

«Καλημέρα κύριε Μακ Κόρμικ. Είναι ωραία ημέρα σήμερα. Τι έχετε αποφασίσει; Θα καθίσετε μέσα ή έξω; Αν και η συμβουλή μου θα ήταν να μην το ρισκοκινδυνεύσετε ακόμα».

«Καλημέρα Τομ» του απάντησε με οικειότητα. «Μάλλον μέσα, νοιώθω ότι η υγρασία μπορεί να με πειράξει».

Ο μαιτρ τον οδήγησε σ' ένα ακριανό τραπεζάκι δίπλα ακριβώς στην τζαμαρία που έβλεπε τον Τάμεση και τράβηξε ευγενικά την καρέκλα. Ο Τζέιμς ακούμπησε στο τραπέζι το πορτοφόλι, τα τσιγάρα και το κινητό του και στην συνέχεια έβγαλε το μπουφάν του και το ακούμπησε στην διπλανή καρέκλα. Μόλις κάθισε, ο Τομ έκανε ένα βήμα και στάθηκε δίπλα του.

«Τι θα πάρετε κύριε Μακ Κόρμικ;» τον ρώτησε.

«Το συνηθισμένο Τομ και σε παρακαλώ ας μου φέρουν μια μαύρη μπύρα μέχρι να ετοιμαστεί» είπε ανέκφραστος και κάθισε αναλαυτικά στην καρέκλα του.

Η ματιά του έπεσε στο κινητό του. Κάποιο μήνυμα που είχε έρθει έλεγε κάτι για μια καινούργια εφαρμογή που μετέδιδε την τοποθεσία που βρισκόσουν στα διάφορα κοινωνικά δίκτυα, αρκεί βέβαια να υπήρχε και η αντίστοιχη εφαρμογή στον συγκεκριμένο χώρο. Ασυναίσθητα πάτησε την εγκατάστασή της. Ένας νεαρός σερβιτόρος του έφερε εκείνη την στιγμή την μπύρα του και ίσως αυτό να ήταν που τον έκανε να ξεχάσει αμέσως το κινητό και ό,τι έκανε. Η εφαρμογή όμως εγκαταστάθηκε και τόσο στον υπολογιστή του στο σπίτι που ήταν ανοικτός όσο και σ' όλα τα κοινωνικά δίκτυα που συμμετείχε, καταγράφηκε αμέσως: Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ βρίσκεται στο Νόρθ Μπλανκ Ρεστοράν.

Άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε ν' απολαμβάνει γουλιά-γουλιά την μαύρη μπύρα που του είχαν σερβίρει. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και το μόνο που του ερχόταν στο μυαλό ήταν για μια φορά ακόμα οι εικόνες απ' τα αμέτρητα χρόνια που σχεδόν κάθε Σάββατο ερχόταν σ' αυτό το ρεστοράν. Θυμήθηκε πως κάποτε το ρεστοράν αυτό είχε για ένα διάστημα κλείσει γιατί το ανακαίνιζαν. Αυτός όμως ακόμα και τότε ερχόταν, κοίταζε την κλειστή πόρτα κι έφευγε για την δεύτερη επιλογή του. Χαμογέλασε στην παράξενη αυτή θύμησή του.

Θεέ μου! σκέφτηκε, μήπως με τις εμμονές μου κατάφερα σήμερα να είμαι ένας παράξενος γέρος που κανένας δεν εκτι-

μάει;

Ο σερβιτόρος διέκοψε τις σκέψεις του Τζέιμς βήχοντας ελαφρά για να κάνει αισθητή την παρουσία του κι ακούμπησε στο τραπέζι του ένα μικρό πατάκι με βούτυρο και κάποιον ντρέσινγκ μαζί μ' ένα μικρό καλαθάκι με ψωμί, σκεπασμένο με μια πετσέτα. Χαμογέλασε στον Τζέιμς και τον ενημέρωσε για το φαγητό του:

«Σας φέρνω και την σαλάτα σας και σε πέντε λεπτά θα είναι έτοιμα και τα σκαλοπίνια σας. Καλή σας όρεξη».

Ο Τζέιμς του χαμογέλασε, πήρε στα χέρια του την πετσέτα, την άνοιξε και την ακούμπησε στα πόδια του. Εκείνη την στιγμή ένοιωσε μια ενόχληση στο στήθος του.

Τι στο διάολο είναι αυτό που αισθάνομαι; Ελπίζω να μην είναι τίποτα το σοβαρό! μονολόγησε και προσπάθησε να πάρει μια βαθιά αναπνοή. Ο πόνος όμως που αισθανόταν δυνάμωσε σ' ελάχιστο διάστημα κι απλώθηκε σ' όλο του το στήθος, ενώ σχεδόν αμέσως άρχισε να διαχέεται στα χέρια του, στην συνέχεια στους ώμους και στο σαγόνι του. Ήταν ένας αβάσταχτος πόνος. Άρχισε να ιδρώνει, έχασε το χρώμα του και του ερχόταν εμετός. Συγχρόνως μ' όλα αυτά τα συμπτώματα δεν μπορούσε και να κουνηθεί. Και τότε τον κατέβαλε μεγάλη αγωνία και φόβος που άγγιζε τα όρια του τρόμου. *Μέχρι εδώ ήταν!* σκέφτηκε, έκανε να σηκωθεί και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο μαιτρ τον είδε με την άκρη του μαπιού του την στιγμή ακριβώς που κατέρρευε κι έτρεξε αμέσως προς το μέρος του φωνάζοντας:

«Έναν γιατρό γρήγορα. Κάποιος να τηλεφωνήσει αμέσως στα επείγοντα!»

Από κάποιο διπλανό τραπέζι ένας νεαρός άντρας σηκώθηκε αμέσως κι έτρεξε προς το μέρος του δηλώνοντας πως είναι ασκούμενος γιατρός. Είδε τον Τζέιμς στο πάτωμα, τον γύρισε και βλέποντάς τον να κρατάει το στήθος του είπε:

«Μάλλον έχουμε καρδιακή προσβολή σε εξέλιξη. Πρέπει να πάει αμέσως στο νοσοκομείο». Τον ξάπλωσε στο πάτωμα και ζήτησε να φέρουν ένα δύο μαξιλάρια απ' το μπαρ.

Μέχρι να γίνουν αυτά είχε έρθει και το ασθενοφόρο. Οι νοσοκόμοι τον έβαλαν στο φορείο για να τον πάρουν. Την τελευταία στιγμή ο μαιτρ ακούμπησε πάνω στο φορείο και το μπουφάν του Τζέιμς έχοντας βάλει στις τσέπες του το πορτοφόλι και το κινητό του. Τα τσιγάρα του ξεχάστηκαν στο τραπέζι. Το α-

σθενοφόρο έφυγε αμέσως για το νοσοκομείο.

Ο πόνος στο στήθος του Τζέιμς πήγε να χαμηλώσει αλλά ένα δεύτερο κύμα τον έριξε αναισθητό. Η κατάσταση ήταν σοβαρή. Ένας από τους τραυματιοφορείς άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του για κάποιο φάρμακο θεωρώντας ότι το πρόβλημα με την καρδιά του αποκλειόταν να του είναι άγνωστο. Όλα όμως έδειχναν ότι δεν ήταν ενήμερος για την κατάστασή του αφού δεν βρήκαν κανένα χάπι ή άλλη ένδειξη ότι έπαιρνε κάποιο φάρμακο για οποιονδήποτε λόγο.

Το πλησιέστερο νοσοκομείο ήταν του Saint Thomas κι αφού ενημέρωσαν την βάση τους τράβηξαν για εκεί. Ζήτημα αν το νοσοκομείο απείχε περισσότερο από τρία λεπτά. Εκεί οι γιατροί διαπίστωσαν επιπλοκή με την καρδιά του και τον έβαλαν αμέσως στην εντατική.

Η νοσοκόμα του θαλάμου παρέλαβε τα πράγματά του και τα έβαλε σε μια σακούλα που την ακούμπησε σ' ένα ράφι σε μια μικρή αποθήκη στην άκρη του χώρου της εντατικής.

Το κινητό τηλέφωνο του Τζέιμς υπακούοντας στους άγραφους νόμους της τεχνολογίας έστειλε πάλι την πληροφορία για την νέα τοποθεσία που βρέθηκε: Ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ βρίσκεται στο Saint Thomas Hospital.

Η Βιβή έφαγε χωρίς την παραμικρή βιασύνη το μεσημεριανό που κάθε Σάββατο το συνόδευε και με δύο ποτηράκια κόκκινο κρασί και στάθηκε στην συνέχεια για λίγο πίσω από το παράθυρο του σαλονιού της κοιτώντας τον Ατλαντικό ωκεανό που απλωνόταν μπροστά στα μάτια της. Το σπίτι της βρισκόταν στην βόρεια μεριά της Χάβρης και συγκεκριμένα στο Saint-Adresse. Ήταν ένα από τα προνομιακά σπίτια μια που βρισκόταν πάνω στην λεωφόρο Foch και τίποτα απολύτως δεν της έκρυβε την θέα του ωκεανού.

Ήταν απ' τα μικρά σπίτια της λεωφόρου, διώροφο βέβαια, μ' επάνω δύο κρεβατοκάμαρες με τα λουτρά τους και κάτω το σαλόνι, την τραπεζαρία και την κουζίνα. Δίπλα ακριβώς στο σπίτι, κολλητά με την κουζίνα ήταν το γκαράζ. Ήταν ένας μεγάλος χώρος που εξυπηρετούσε συγχρόνως κι άλλες ανάγκες του σπιτιού λειτουργώντας σαν αποθήκη. Σπίτι και γκαράζ επικοινωνούσαν με εσωτερική πόρτα. Αυτό ήταν απαραίτητο για όλα τα σπίτια στην λεωφόρο μια που αρκετές φορές ο αέρας έφερνε μέχρι μέσα στα σπίτια το αλμυρό νερό σε τέτοιο βαθμό που αν

κάποιος κυκλοφορούσε έξω ήταν σαν να έκανε μπάνιο. Το αυτοκίνητό της, ένα άσπρο καλοδιατηρημένο σιτροέν, αυτές τις ημέρες ήταν έξω ακριβώς από το γκαράζ του.

Κοίταξε το ρολόι της και διαπιστώνοντας ότι η ώρα είχε περάσει άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά για το δωμάτιό της. Συνήθιζε μετά το μεσημεριανό φαγητό να ξαπλώνει για λίγο. Στο σπίτι έμενε μόνη της. Ο μοναχογιός της, ο Φρανσουά, ήταν δεύτερος καπετάνιος και ταξίδευε με μεσαίου μεγέθους πετρελαιοφόρα σ' όλο τον κόσμο. Η Βιβή είχε κάνει μεγάλες προσπάθειες να τον αποτρέψει όταν ξεκίναγε αυτό το τόσο σκληρό επάγγελμα, αλλά εκείνος δεν την άκουγε με τίποτα. Είχε χάσει τον άντρα της σε ναυάγιο, καπετάνιος κι εκείνος στο εμπορικό ναυτικό, όταν ο γιός της ήταν δέκα χρόνων κι αυτό της είχε κοστίσει. Δεν ξαναπαντρεύτηκε. Η αποζημίωση που πήρε τότε από την ναυτιλιακή εταιρεία και την ασφάλεια ζωής του ήταν πολύ καλή. Η ίδια επιπλέον καταγόταν από μια εύπορη οικογένεια και έτσι μια και δεν χρειαζόταν να εργαστεί αφοσιώθηκε στην ανατροφή του παιδιού της.

Το παράπονό της βέβαια ήταν το επάγγελμα του γιού της, μια που η ίδια έχοντας ζήσει τον θάνατο του άντρα της, πίστευε πως στην οικογένειά της δεν θα υπήρχε ο φόβος για μια επανάληψη. Ο γιός της όμως παρά τα λεγόμενά της ακολούθησε τελικά το επάγγελμά του πατέρα του κι ακόμα και τώρα, στα σαράντα του, δεν είχε κάνει οικογένεια. Τον είχε κερδίσει για τα καλά η θάλασσα.

«Γιατί βρε παιδάκι μου; Χάθηκαν οι δουλειές;» του έλεγε ξανά και ξανά.

«Βρε μητέρα, τι θέλεις τώρα και με βασανίζεις; Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ήθελα να γίνω ναυτικός. Στην Χάβρη γεννήθηκα, όχι σε κανένα βουνό. Ακόμα κι αν δεν ήταν ναυτικός ο πατέρας, πάλι ναυτικός θα ήθελα να γίνω».

«Ναι αλλά είδες τι έπαθε ο πατέρας σου! Δεν αντέχω να τραβήξω τα ίδια».

«Στην εποχή μας πια πιο επικίνδυνο είναι να βρίσκεσαι συνέχεια στους δρόμους με αυτοκίνητο παρά να φοβάσαι για κάποιον ναυάγιο. Σταμάτα λοιπόν να γκρινιάζεις».

«Ναι αλλά...»

«Δεν υπάρχει αλλά. Και επειδή ξέρω που το πας να σου ξαναπώ ότι δεν θέλω να κάνω οικογένεια. Και να ξέρεις, αν ποτέ αποφασίσω κάτι τέτοιο, τότε θα σταματήσω τα ταξίδια. Συμ-

φωνήσαμε;»

Η Βιβή ποτέ δεν συμφώνησε μαζί του αλλά σταμάτησε από κάποια στιγμή και μετά να του λέει το παραμικρό. Πίστευε ότι ίσως θα γνώριζε κάποια κοπέλα και θ' αποφάσιζε να κάνει το μεγάλο βήμα. Γι' αυτήν ήταν ακόμα το θυμωμένο παιδί που μ' αυτόν τον τρόπο ήθελε ν' αποδείξει ότι δεν φοβήθηκε από τον τραγικό θάνατο του πατέρα του.

Μια φορά τον χρόνο, για δύο με τρεις μήνες, ερχόταν στην Χάβρη και καθόταν στο σπίτι αν και περνούσε μεγάλο μέρος απ' αυτό το διάστημα στο Παρίσι όπου κατά πως έλεγε διασκεδάζε για να περνάει ο καιρός στην στεριά. Της κουβαλούσε πάντοτε δώρα από τα διάφορα μέρη του κόσμου που πήγαινε αν και τα ταξίδια του ήταν αρκετά τυποποιημένα. Η επόμενη φορά που θα ερχόταν ήταν σε μισό χρόνο και όπως της είχε πει θα έμενε μερικούς μήνες παραπάνω. Άλλα σκέφτηκε στην αρχή η Βιβή, αλλά την ενημέρωσε πως έπρεπε να περάσει μια σχολή για τρεις μήνες και να δώσει εξετάσεις για να πάρει το δίπλωμα του πρώτου καπετάνιου.

Με τα χρόνια τώρα η Βιβή πήρε κάμποσα κιλά και το κάποτε σεξουαλικό κορμί της απέκτησε περισσότερες καμπύλες απ' όσες έπρεπε. Η επιδερμίδα της διατηρούσε την λευκότητά της από τότε που θυμόταν τον εαυτό της και για να συμπληρώσει την εικόνα που ήθελε να δίνει η ίδια προς τα έξω σαν χρώμα για τα μαλλιά της είχε διαλέξει το κόκκινο. Η κοκκινομάλλα Βιβή είχε φτάσει πια τα εξήντα πέντε μέσα από μια σχετικά ήρεμη ζωή, τουλάχιστον μετά τον θάνατο του άντρα της. Διάφορες σχέσεις που είχε δεν την ικανοποίησαν και από κάποιο σημείο και μετά αποφάσισε να σταματήσει να βλέπει τον οποιονδήποτε. Ήταν μέλος του συλλόγου Μπριτζ της Χάβρης και κάθε Κυριακή εκκλησιαζόταν στον καθεδρικό ναό της πόλης.

Στο σαλόνι του σπιτιού της, σε μια άκρη, υπήρχε ένας υπολογιστής μονίμως ανοικτός που μέσα απ' αυτόν η Βιβή επικοινωνούσε αρκετά τακτικά μέσω Skype με τον γιό της. Σιγά σιγά όμως μπήκε στον κόσμο των κοινωνικών δικτύων και σύντομα έγινε μέλος σε μια ομάδα που στα μέλη της άρεσαν οι παλιές ταινίες, κάτι που ήταν το δεύτερο χόμπι της μετά το μπριτζ. Τα μέλη της ομάδας σχεδόν στο σύνολό τους ήταν στην ηλικία της και μεγαλύτερα. Ένας από αυτούς ήταν ο Τζέιμς Μακ Κόρμικ, ένας Εγγλέζος, με τον οποίο αντάλλαζε μερικές παραπάνω

κουβέντες. Τίποτα το ιδιαίτερο μια που ο διαδικτυακός της φίλος φαινόταν να είναι απόμακρος σε κάθε τύπου επικοινωνία.

Να μην ξεχάσω το απόγευμα να του ξαναπώ για το φιλμ, σκέφτηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Δεν άργησε ν' αποκοιμηθεί.

Εύπνησε κάπως αργά το απόγευμα. Η ώρα ήταν ήδη έξι. Κάθε Σαββατόβραδο έφτιαχνε τα μαλλιά της εξ αιτίας του εκκλησιασμού της επόμενης ημέρας. Έκανε το μπάνιο της, λούστηκε κι αφού στέγνωσε τα μαλλιά της, φόρεσε την ρόμπα της και κατέβηκε στο σαλόνι για να διαβάσει ένα καινούργιο βιβλίο που είχε αγοράσει. Τα νύχια της θα τα έφτιαχνε το βράδυ πριν ξαπλώσει. Μ' αυτό πίστευε πως έτσι δεν θα κινδύνευαν από τίποτα έξτρα δουλειές που μπορεί να της έκαναν καμιά ζημιά. Περνώντας μπροστά από τον υπολογιστή θυμήθηκε την εκκρεμότητα με τον Τζέιμς. Κάθισε στην πολυθρόνα και άνοιξε το Facebook. Παραξενεύτηκε που είδε την ανάρτηση του Τζέιμς που έλεγε πως βρισκόταν στο ρεστοράν και την αμέσως επόμενη που αναφερόταν στο νοσοκομείο.

«Τι πήγε να κάνει; Μάλλον κάποιος δικός του θα μπήκε στο νοσοκομείο για κάποιο λόγο και θα πήγε επίσκεψη. Το ραντεβού μας προφανώς το ξέχασε» είπε δυνατά και κλείνοντας την οθόνη πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στην τηλεόραση. Την άνοιξε αφηρημένα για να δει τι είχε το πρόγραμμα. Έκανε ζάπινγκ σ' όλα τα κανάλια, δεν βρήκε τίποτα που να την ενδιαφέρει, την άφησε σ' ένα κανάλι που μια ώρα μετά θα είχε ένα ντοκιμαντέρ κι άνοιξε το βιβλίο της.

Αργά το βράδυ όταν αποφάσισε να πάει για ύπνο, έλεγξε ξανά τον υπολογιστή της. Κανένα μήνυμα από τον Τζέιμς. Η τελευταία του ανάρτηση εξακολουθούσε να είναι η ίδια.

Είτε βρίσκεται ακόμα στο νοσοκομείο, είτε θα έχει κλείσει το κινητό του, σκέφτηκε. Προσπάθησε να θυμηθεί αν της είχε πει τίποτα για την υγεία του αλλά τίποτα δεν της ερχόταν στο μυαλό.

Επίσκεψη, σκέφτηκε και όντας βέβαιη γι' αυτό που θεώρησε αυτονόητο πήρε τις σκάλες για το επάνω πάτωμα.

Κάθισε πάλι στον υπολογιστή της την Δευτέρα το απόγευμα. Κανένα νέο. Πολλές αναρτήσεις από άλλα μέλη της ομάδας αλλά τίποτα από τον Τζέιμς. Του έστειλε δύο τρία μηνύματα αλλά

καμία απάντησε.

Θα μερμπαντεύει! σκέφτηκε και χαμογέλασε.

Ήταν Τετάρτη πρωί όταν άρχισε ν' ανησυχεί για την σιωπηλή συμμετοχή του φίλου της στα κοινά των κοινωνικών δικτύων. Δεν τον ήξερε προσωπικά αλλά είχε μια ευγενική φυσιογνωμία, τουλάχιστον όπως φαινόταν στην φωτογραφία του προφίλ του κι αυτό της είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον. Πήρε τηλέφωνο έναν φίλο του γιού της, μακρινό της συγγενή που όταν ήταν μικρότερος την φώναζε θεία, που συμπτωματικά είχε ένα κατάστημα με υπολογιστές, και του ζήτησε να της πει πως μπορούσε να βρει περισσότερα στοιχεία για τον Τζέιμς Μακ Κόρμικ. Του έδωσε τους κωδικούς της και του είπε στο περίπου τι συνέβαινε. Μια ώρα μετά της τηλεφώνησε πίσω και της έδωσε το τηλέφωνό του Τζέιμς, κάτι που της είπε πως υπήρχε ήδη καταχωρημένο στο προφίλ του. Τον ευχαρίστησε κι αφού έκλεισε το τηλέφωνο θεωρώντας ότι ακολουθούσε τον σωστό δρόμο, πήρε τον αριθμό που της έδωσε. Ένοιωθε ταραχή γι' αυτό που ξεκίνησε να κάνει.

Τι θα του πω; σκέφτηκε και σχεδόν ήταν έτοιμη να το κλείσει. Το τηλέφωνο όμως στην άλλη άκρη ήδη είχε χτυπήσει πολλές φορές αλλά δεν το είχε σηκώσει κανένας. Καμία απολύτως απάντηση. Πήρε κουράγιο και το άφησε να χτυπάει κι άλλο. Η ανησυχία της πια έφτασε στο ζενίθ.

«Κάτι θα έπαθε» είπε δυνατά.

Πληκτρολόγησε στον υπολογιστή της το όνομα του νοσοκομείου που φαινόταν σαν ανάρτηση στην σελίδα του Τζέιμς και βρήκε ότι ήταν ένα μεγάλο νοσοκομείο του Λονδίνου. Έγραψε σ' ένα χαρτί την διεύθυνση και τα τηλέφωνα. Μετά από λίγο μιλούσε με τις πληροφορίες του νοσοκομείου.

«Παρακαλώ θα ήθελα μια πληροφορία για τον κύριο Τζέιμς Μακ Κόρμικ» είπε με ευγενικό τρόπο και με εμφανή την γαλλική προφορά της στην κοπέλα που σήκωσε το τηλέφωνο.

«Τι ακριβώς θα θέλατε να μάθετε;» την ρώτησε εκείνη επίσης πολύ ευγενικά.

«Θα ήθελα δεσποινίς μου να μάθω εάν έχει γίνει εισαγωγή με το όνομα που σας είπα. Τζέιμς Μακ Κόρμικ. Το κινητό του δεν απαντά κι η τελευταία πληροφορία που είχα ήταν ότι βρισκόταν στο νοσοκομείο σας».

«Δεν σας κατάλαβα! Είπατε ότι δεν απαντά στο κινητό του

και πώς έχετε πληροφορίες ότι μπορεί να έχει γίνει εισαγωγή του στο νοσοκομείο μας;»

«Ναι δεσποινίς μου, αυτό είπα. Εσείς οι νέοι ξέρετε ότι τα κινητά σας τηλέφωνα πλέον δίνουν και το στίγμα σας. Δεν έχετε μια τέτοια εφαρμογή στο νοσοκομείο;»

«Κατάλαβα τι μου λέτε. Είσαστε συγγενής του;» την ξαναρώτησε η κοπέλα.

«Όχι, είμαι φίλη του. Σας τηλεφωνώ από την Χάβρη».

«Λυπάμαι κυρία μου αλλά δεν μας επιτρέπεται να σας δώσουμε τέτοιες πληροφορίες. Θα πρέπει να δοκιμάσετε πάλι να τον πάρετε στο κινητό του τηλέφωνο» συνέχισε να της λέει με ήρεμο τρόπο η κοπέλα.

«Σας παρακαλώ, καταλαβαίνω ότι αυτό που ζητάω ξεπερνάει τα εσκαμμένα αλλά δεν θα ήθελα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία και να βάλω τον φίλο μου σε περιπέτειες. Πες τε μου μόνο αν υπάρχει εισαγωγή στο όνομά του».

«Θα κάνω μια εξαίρεση αλλά μην μου ζητήσετε πληροφορίες για την υγεία του. Είπατε Τζέιμς Μακ Κόρμικ;»

«Μάλιστα».

«Υπάρχει εισαγωγή μ' αυτό το όνομα».

«Ευχαριστώ δεσποινίς μου, να είσαι καλά. Καλή σου ημέρα».

«Καλή ημέρα και σε σας» της απάντησε η κοπέλα από την ρεσεψιόν κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Βιβή συνοφρυώθηκε. Για πρώτη φορά στην ζωή της είχε μια τέτοιου είδους εξέλιξη κάποια από τις γνωριμίες της. Η ίδια εξακολουθούσε να μην πιστεύει πως μια διαδικτυακή γνωριμία θα της τραβούσε τόσο την προσοχή αλλά κατά περιεργό τρόπο ένοιωθε εγκλωβισμένη και δεν ήξερε τι να κάνει. Εκείνη την στιγμή ο ήχος της ηλεκτρονικής εφαρμογής του Skype της έδειξε ότι ο γιος της την καλούσε. Έτρεξε στον υπολογιστή κι απάντησε στην κλήση του.

«Καλώς τον» είπε μόλις η φιγούρα του γιού της φάνηκε στην οθόνη.

«Γιατί είσαι έτσι σκοτεινιασμένη;» την ρώτησε εκείνος μόλις την είδε.

Η Βιβή του είπε το συμβάν και τις ανησυχίες της για τον διαδικτυακό φίλο της. Ο γιός της την άκουσε μέχρι το τέλος χωρίς να την διακόψει. Κατάλαβε ότι για να του αναφέρει το συμβάν η μητέρα του κάτι θα είχε αποφασίσει να κάνει και θέλησε να

την απενοχοποιήσει. Της είχε ιδιαίτερη αδυναμία.

«Λοιπόν, άκου τι θα γίνει. Σ' επτά ακριβώς ημέρες, θα βρίσκομαι στο διυλιστήριο Στάνλοου, στο Λίβερπουλ. Θα ξεφορτώνουμε πετρέλαιο για εικοσιδύο ώρες. Θέλεις να έρθεις στο Λίβερπουλ και να κανονίσω να σε παραλάβουν και να σε φέρει μια λάντζα στο πλοίο; Σ' έχω επιθυμήσει. Αν θέλεις μπορείς να περάσεις από το Λονδίνο στην επιστροφή ή όταν θα έρχεσαι κι έτσι βλέπεις από κοντά και τον φίλο σου. Τι λες;»

Η Βιβή ενθουσιάστηκε με την πρόταση του γιού της. Της είχε λείψει αν και είχαν περάσει μόνο μερικοί μήνες και η συνάντηση αυτή, έστω και λίγες ώρες, θα της έδινε το κουράγιο που χρειαζόταν για να τον περιμένει μέχρι να ξεμπαρκάρει. Συνέχισαν να μιλάνε για λίγο και του ζήτησε πριν κλείσουν την επικοινωνία τους να κανονίσει τις λεπτομέρειες του ραντεβού τους.

Αυτό που δεν του είπε, αν και δεν το είχε φιξάρει στο μυαλό της εκατό τοις εκατό, ήταν ότι θα πέρναγε από το Λονδίνο ανεβαίνοντας. Η ανησυχία που ένοιωθε για το θέμα με τον Τζέιμς ήταν αδικαιολόγητη και ίσως και υπερβολική, αλλά τελικά αποφάσισε να ακολουθήσει την παρόρμησή της και να προσπαθούσε να τον βρει ή να μάθει τι του είχε συμβεί κι εξαφανίστηκε. Η τελική της απόφαση ήταν ότι θα πήγαινε στο Παρίσι κι από εκεί με το τραίνο στο Λονδίνο.

Κάθισε στον υπολογιστή της κι άρχισε να ενημερώνεται για τις λεπτομέρειες του ταξιδιού της. Δίπλα της είχε ένα μπλοκάκι κι άρχισε να το γεμίζει με πληροφορίες που κατέβαζε απ' την έρευνα που έκανε στο διαδίκτυο. Όταν δύο ώρες μετά διάβαζε τις σημειώσεις της, έβλεπε με τα μάτια της ψυχής της την ίδια να ακολουθεί βήμα προς βήμα το ταξίδι κι έναν καινούργιο κόσμο να ξεδιπλώνεται μπροστά της.

Αργά το βράδυ πήρε τηλέφωνο την παιδική της φίλη Ζακλίν Μορώ για να την ενημερώσει. Το σπίτι της ήταν εκατό μέτρα μέσα απ' την παραλιακή λεωφόρο που έμενε η ίδια. Δεν πρόλαβε να της πει τα νέα κι η Ζακλίν την διέκοψε λέγοντάς της:

«Έρχομαι σπίτι σου».

Σε λιγότερο από δέκα λεπτά μια γυναίκα λεπτή, ψηλή, ασπρομάλλα, με στεγνά χαρακτηριστικά, βρισκόταν έξω από την πόρτα της. Δεν πρόλαβε να χτυπήσει την πόρτα γιατί η Βιβή της άνοιξε και της έκανε νόημα να μπει μέσα. Εκείνη μπήκε με

την άνεση ενός ανθρώπου που βρισκόταν τακτικά σ' αυτό το σπίτι, έβγαλε την ζακέτα που φορούσε και θροιάστηκε σε μια πολυθρόνα στο σαλόνι. Γύρισε προς την Βιβή και της είπε:

«Πριν αρχίσεις να τα λες όλα απ' την αρχή, άνοιξε ένα μπουκάλι μπορντό απ' τα ακριβά, απ' αυτά που έχεις κρυμμένα στο πίσω μέρος του ντουλαπιού, κι έλα κάθισε κοντά μου».

Η Βιβή έβαλε τα γέλια, έφερε ένα μπουκάλι από το μπαρ της, ακούμπησε και δύο ποτήρια στο τραπεζάκι και κάθισε στην διπλανή πολυθρόνα.

«Σ' ακούω και μην διανοηθείς να μου κρύψεις τίποτα. Από πότε είπες πως ξέρεις αυτόν τον Εγγλέζο;» της είπε η Ζακλίν που παίρνοντας το τριμπουσόν στα χέρια της άρχισε ν' ανοίγει το μπουκάλι.

«Δεν είπα και δεν τον ξέρω» της απάντησε με απλό τρόπο η Βιβή.

«Και τι στο διάολο θα πας να κάνεις στο Λονδίνο;» ξαναρώτησε η Ζακλίν.

«Πάω στο Λίβερπουλ για τον Φρανσουά και με την ευκαιρία θα περάσω απ' το Λονδίνο» της απάντησε χαμογελώντας.

«Βρε τι μου τσαμπουνάς τώρα! Θα δεις τον Φρανσουά για δέκα ώρες και θα πας τόσο μεγάλο ταξίδι στην άκρη του πουθενά; Όταν σου έλεγε να πας μαζί του δεν κουνιόσουν. Τι τρέχει λοιπόν στην πραγματικότητα;»

«Τίποτα!» ξανάπε η Βιβή.

«Αν ήταν γκόμενός σου θα έλεγα ότι αυτό το τίποτα έχει μεγάλα καρύδια αλλά σε ξέρω πολύ καιρό κι αν είχες κρυφό φίλο θα το είχα καταλάβει. Σε ξαναρωτάω λοιπόν, τι τρέχει;»

«Ζακλίν πες το κρασί σου κι άσε τις βλακείες. Δεν τρέχει τίποτα, ο τύπος είναι στο νοσοκομείο και μην με ρωτήσεις τίποτα άλλο».

«Έχε χάρη που δεν μπορώ να έρθω. Ο Μπέρναρντ θα μπει για γενικές εξετάσεις στο νοσοκομείο και θα καθίσει μέσα δύο ημέρες».

«Τι έχει πάλι ο άντρας σου;»

«Στο μυαλό του είναι όλα, αυτός τίποτα δεν έχει. Αλλά δεν του σηκώνεται όπως παλιά και νομίζει πως φταίει κάτι άλλο εκτός απ' την ημερομηνία που γεννήθηκε. Τέλος πάντων, από εσένα θέλω καθημερινή ενημέρωση και μην διανοηθείς να πάρεις μόνη σου καμιά απόφαση γιατί θα σε διαγράψω από φίλη και θα μείνεις να γεράσεις μ' εκείνη την νερόβραστη την Μπρι-

ζίτ» της είπε και ξέσπασε σε γέλια για το αστείο της.

Η συνέχεια της συζήτησης ξέφυγε από τον σκοπό της επίσκεψης. Άρχισαν να θυμούνται διάφορες ιστορίες με τον Φρανσουά και την κόρη της Ζακλίν, παντρεμένης πια με παιδιά, και να λένε πως δεν είχαν καταφέρει να τους ζευγαρώσουν. Το μπουκάλι με το κρασί τελείωσε και η Ζακλίν αποφάσισε να φύγει. Κόντευε δώδεκα το βράδυ. Καληνύχτισε την φίλη της, τυλίχτηκε στην ζακέτα της γιατί είχε δροσιά κι έφυγε για το σπίτι της. Η Βιβή έκλεισε τα φώτα και για καλό και για κακό ξανακοίταξε τον υπολογιστή. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Για το κοινωνικό δίκτυα και τις πληροφορίες που διακινούσε, ο Τζέιμς εξακολουθούσε να βρίσκεται στο νοσοκομείο.

Σε δύο ημέρες η Βιβή επιβιβαζόταν στο τρένο με προορισμό το Παρίσι. Το πρόγραμμά της προέβλεπε ότι εκεί θ' άλλαζε τρένο και το ίδιο απόγευμα θα έφτανε στο Λονδίνο. Στον σταθμό του τρένου την πήγε όπως ήταν αναμενόμενο η Ζακλίν που τις έδωσε και τις τελευταίες οδηγίες.

«Κοίταξε να πας πρώτα απ' το σπίτι του. Μην βρεθείς σε κανένα νοσοκομείο και σου πουν πως έχει φύγει. Ξενοδοχείο που έκλεισες;»

«Στο Γουότερλου, έκλεισα δωμάτιο στο Νόβοτελ, είναι το ξενοδοχείο το πιο κοντινό στο νοσοκομείο. Αν ο Τζέιμς είναι ακόμα εκεί δεν θα χρειάζεται να κάνω μεγάλες βόλτες, αν είναι σπίτι του πάλι θα είμαι κοντά στο κέντρο. Φεύγα τώρα και τράβα να παραλάβεις τον άντρα σου. Δεν μου είπες τελικά έδειξαν τίποτα οι εξετάσεις του;»

«Έδειξαν ότι έπρεπε να είχα παντρευτεί κάποιον μικρότερο» είπε η Ζακλίν, έβαλε τα γέλια, φίλησε την φίλη της κι έφυγε.

Η Βιβή μπήκε στο τρένο και κάθισε στην θέση της δίπλα στο παράθυρο, άνοιξε κι έβγαλε από την τσάντα της μια νουβέλα που διάβαζε κι αφοσιώθηκε σ' αυτήν. Το δρομολόγιο Χάβρη-Παρίσι το είχε κάνει αρκετές φορές και πια το τοπίο δεν την συγκινούσε ιδιαίτερα αν και κάποια πράγματα ποτέ δεν αλλάζουν, όπως το να κοιτάς κατά διαστήματα έξω απ' το παράθυρο ενός τρένου. Παρόλη την απόφασή της να διαβάζει σ' όλη την διαδρομή το βιβλίο της, δεν τα κατάφερε. Λίγο αργότερα έκλεισε το βιβλίο της κι άρχισε να χαζεύει το τοπίο που έφευγε με ταχύτητα μπροστά στα μάτια της.

Τώρα τι πάω να κάνω; αναρωτήθηκε κάποια στιγμή και κάτι έσφιξε την καρδιά της. Ήταν ίσως μια απ' τις λίγες φορές στην ζωή της που ακολουθούσε χωρίς σκέψη μια παρόρμηση.

Όταν έφτασε στο Λονδίνο ένοιωθε κουρασμένη. Πήρε ένα ταξί έξω από τον σταθμό του τραίνου και σε λίγο έμπαινε στο φουαγιέ του ξενοδοχείου. Προχώρησε με σταθερά βήματα προς την ρεσεψιόν, έδωσε την ταυτότητά της στην κοπέλα που στεκόταν στον γκισέ και χωρίς πολλές κουβέντες ακολούθησε τον γκρουμ που την οδήγησε στο δωμάτιό της. Μόλις μπήκε άφησε την βαλίτσα της και πήγε κατευθείαν στο παράθυρο. Η θέα δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Όταν είχε κλείσει το δωμάτιο θεωρούσε ότι θα φαινόταν τουλάχιστον ο Τάμεσης. Σύγκρινε αυτό που έβλεπε με την θέα απ' το σαλόνι του σπιτιού της και απογοητεύτηκε. Και σαν να μην έφτανε αυτό, το παράξενο συναίσθημα που ένοιωθε απ' το πρωί δεν έλεγε να φύγει. Επιπλέον για πρώτη φορά από την στιγμή που αποφάσισε το ταξίδι της ένοιωσε να την καταλαμβάνει τρόμος.

Βιβή, πάρε μερικές βαθιές αναπνοές κι ηρέμησε! Μόνη σου τ' αποφάσισες όλα αυτά, κανένας δεν σε πίεσε και άρα πρέπει να τα φέρεις σε πέρας. Το μυαλό της εκείνη την στιγμή πήγε στον γιό της. Το ραντεβού τους ήταν σε πέντε ημέρες. Δεύτερο κύμα πανικού την κατέβαλε. *Τι θα κάνω πέντε ημέρες στο Λονδίνο ολομόναχη;*

Αποφάσισε να κατέβει στην τραπεζαρία και να φάει ελαφριά. Ήταν μια ευκαιρία να βρεθεί ανάμεσα σε κόσμο κι επιπλέον ήταν ήδη αργά το απόγευμα οπότε θα μπορούσε στην συνέχεια να ξεκουραστεί. Θα διάβαζε τελικά το βιβλίο της και την επομένη ημέρα θα ξεκίναγε με μια επίσκεψη στο σπίτι του Τζέιμς. Χαμογέλασε χωρίς να καταλαβαίνει το γιατί. Ένοιωσε όμως ότι χρειαζόταν να μιλήσει με κάποιον. Σκέφτηκε την Ζακλίν κι αμέσως την πήρε στο τηλέφωνο.

«Μου είπες να σε ενημερώνω, οπότε θεώρησε σκόπιμο να σε ενημερώσω» της είπε με σπασμένη φωνή.

«Και γιατί αυτό το τρέμουλο στην φωνή σου;» την ρώτησε η φίλη της. «Ακόμα δεν έφτασες στο Λονδίνο και μετάνιωσες;»

«Δεν μετάνιωσα» της απάντησε και ένοιωσε να θυμώνει, όχι με την φίλη της, αλλά με τον εαυτό της που μαρτυριόταν τόσο εύκολα.

«Βιβή, όλα θα πάνε καλά» της απάντησε η άλλη. «Θα δεις και το παιδί, άσε που μια μικρή περιπέτεια στην ηλικία μας δεν

βλάφτει. Ας είναι και μόνο στο μυαλό μας. Ξεκουράσου λοιπόν κι αύριο περιμένω τις πρώτες εντυπώσεις. Καλό βράδυ καλή μου».

«Καλό βράδυ Ζακλίν, τα φιλά μου στον Μπέρναρντ».

«Σου έχω κάνει κανένα κακό και θέλεις να υποστώ αυτό το τραύμα;» της απάντησε γελώντας εκείνη κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Την επόμενη ημέρα η Βιβή απόλαυσε το εγγλέζικο πρωινό της μέχρι και την τελευταία του μπουκιά. Ήπιε τον γαλλικό καφέ της, κάπνισε το τσιγάρο της κι ήταν έτοιμη για να επισκεφτεί το σπίτι του Τζέιμς. Προσπαθούσε μ' αυτόν τον τρόπο να πείσει τον εαυτό της ότι όλα ήταν εντάξει και ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Μέσα της όμως οι αμφιβολίες για την πράξη της είχαν αρχίσει ν' αποκτούν μόνιμο έρεισμα. Κάτι ένοιωθε να την ενοχλεί αλλά προτίμησε να το υποβαθμίσει στην συνείδησή της. Κοίταξε ασυναίσθητα το ρολόι της και ξεκίνησε. Περπάτησε με τα πόδια μέχρι τον υπόγειο σταθμό του Λάμπερθ Νόρθ που ήταν δεν ήταν χίλια μέτρα απ' το ξενοδοχείο. Σε δώδεκα λεπτά είχε φτάσει. Πήγε κατευθείαν και κοίταξε για να ενημερωθεί τον μεγάλο πίνακα με τα δρομολόγια του υπόγειου τραίνου, στην συνέχεια έβγαλε εισιτήριο και ξεκίνησε για την επίσκεψη.

Περίπου μια ώρα μετά κατέβαινε την αερογέφυρα που χώριζε τον σταθμό του τραίνου από την κατοικημένη περιοχή και αφήνοντας πίσω της τις σιδηροδρομικές γραμμές προχώρησε με αβέβαια βήματα προς τον δρόμο του σπιτιού του Τζέιμς. Ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

Τι παλαβομάρες είναι αυτές στην ηλικία μου; σκέφτηκε και σχεδόν ήταν έτοιμη να γυρίσει πίσω και να φύγει. Την συγκράτησε και δεν άλλαξε γνώμη η εικόνα της Ζακλίν που θα το έλεγε σίγουρα στην Μπριζίτ και θα την κοροϊδεуαν από εδώ και πέρα για όλη της την ζωή.

Έφτασε στο σπίτι κι ανέβηκε τα δύο σκαλάκια της μικρής βεράντας με το σκέπαστρο που οδηγούσαν στην εξώπορτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε το κουδούνι. Έστησε το αυτί της αλλά από μέσα δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Χτύπησε ξανά το κουδούνι αλλά και πάλι δεν έγινε τίποτα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Αποφάσισε να χτυπήσει και τρίτη φορά και αν και πάλι δεν της άνοιγε κανένας θα έφευγε για το νοσοκομείο. Την στιγμή που χτύπαγε για τρίτη φορά, το πόδι της πάτησε σε

κάτι που βρισκόταν κάτω από το χαλάκι της εξώπορτας. Μετά το χτύπημα του κουδουνιού έσκυψε να δει τι βρισκόταν από κάτω αν και μια ιδέα σχηματίστηκε αμέσως στο νου της για το περιεργο αντικείμενο. Είχε δίκιο, ήταν ένα κλειδί και κατάλαβε πως ήταν το κλειδί της εξώπορτας. Την έπιασε ξανά πανικός.

Μήπως είναι μέσα κι έχει πάθει κάτι; μονολόγησε και χωρίς δεύτερη σκέψη, χρησιμοποιώντας το κλειδί, άνοιξε την πόρτα. Κοίταξε τάχα με αδιαφορία προς την μεριά των υπόλοιπων σπιτιών του δρόμου. Εκείνη την ώρα δεν κυκλοφορούσε κανένας. Μπήκε μέσα γρήγορα μην θέλοντας να διακινδυνεύσει περισσότερο στέκοντας στην πόρτα και την έκλεισε πίσω της.

«Τζέιμς;» είπε χαμηλόφωνα αλλά κανένας δεν της απάντησε. «Κύριε Μακ Κόρμικ» είπε αυτήν την φορά πιο δυνατά αλλά πάλι δεν υπήρξε καμία απόκριση απ' τους μέσα χώρους. Έβγαλε την ζακέτα της, άφησε την τσάντα της στον καναπέ του σαλονιού και προχώρησε προς την σκάλα. «Τζέιμς» είπε δυνατά αυτήν την φορά κοιτώντας προς τον επάνω όροφο.

Απόλυτη ησυχία. Άρχισε ν' ανεβαίνει την ξύλινη σκάλα έχοντας στήσει την προσοχή της μήπως κι ακούσει κάποιο θόρυβο. Δεν ακουγόταν όμως απολύτως τίποτα. Άνοιξε την πρώτη πόρτα που βρήκε μπροστά της. Ήταν ένα υπνοδωμάτιο με κλασική εγγλέζικη διακόσμηση, με ξύλινα παλιά έπιπλα, λουλουδάτες κουρτίνες και με μια παλιά κουνιστή πολυθρόνα. Δίπλα στο κρεβάτι, αριστερά και δεξιά στο πάτωμα υπήρχαν δύο πλεχτά χαλάκια. Το κρεβάτι πρέπει να ήταν στρωμένο από πολύ καιρό γιατί στο δωμάτιο υπήρχε μια μυρωδιά κλεισούρας. Έκλεισε την πόρτα του κι άνοιξε την δεύτερη. Ήταν ένα μεγάλο μπάνιο. Εκεί μέσα υπήρχαν μόνο αντρικές κολόνιες και σύνεργα ξυρίσματος. Κοίταξε τον χώρο πιο προσεκτικά. Η ματιά της έπεσε στο σαπούνι που ήταν ξεραμένο, σημάδι πως δεν το είχαν χρησιμοποιήσει γι' αρκετές ημέρες.

Η Βιβή τώρα άρχισε να ανησυχεί σοβαρά. Με βιασύνη άνοιξε και την τρίτη πόρτα. Αμέσως φάνηκε πως ήταν το υπνοδωμάτιο του Τζέιμς. Κι εδώ επικρατούσε η ίδια αισθητική με την άλλη κρεβατοκάμαρα μόνο που τα χαλάκια πάνω στο ξύλινο πάτωμα ήταν κομμάτια από μοκέτα. Το κρεβάτι ήταν πρόχειρα στρωμένο και στο δεξιό κομοδίνο υπήρχαν βιβλία, κυρίως αστυνομικά μυθιστορήματα. Στο δεύτερο κομοδίνο απ' την άλλη μεριά του κρεβατιού ήταν τοποθετημένη μια βίβλος. Αυτήν την φορά η Βιβή έκλεισε αθόρυβα την πόρτα σαν να μην ήθελε να

βεβηλώσει τον προσωπικό χώρο του φίλου της.

«Να τηλεφωνήσω στην Ζακλίν» είπε δυνατά κι άρχισε να κατεβαίνει την σκάλα. Προχώρησε προς το σαλόνι και τότε είδε στον μικρό χώρο μεταξύ σαλονιού και τραπεζαρίας, πάνω σε ένα μικρό γραφείο, τον ανοιχτό υπολογιστή. Κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα μπροστά του κι άρχισε να διαβάζει τα μηνύματα που είχαν κατέβει. Όλα ήταν απ' αυτήν. Σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε προς την κουζίνα. Ασυναίσθητα σηκώθηκε και πήγε στο ψυγείο, το άνοιξε κι άρχισε να περιεργάζεται τα τρόφιμα που ήταν μέσα. Μετά την πρώτη ματιά, πήρε στα χέρια της το γυάλινο μπουκάλι απ' το γάλα και κοίταξε την ημερομηνία που ήταν τυπωμένη στην ετικέτα του. Ήταν ληγμένο.

Ο Τζέιμς μάλλον μετά το ρεστοράν, δεν ήρθε καθόλου στο σπίτι του, σκέφτηκε και το μυαλό της αμέσως άρχισε να κάνει διάφορα σενάρια. Αυτό όμως που επικράτησε ήταν πως κάτι του συνέβη που ήταν ξαφνικό.

«Αποκλείεται να ήταν προγραμματισμένη η εισαγωγή του στο νοσοκομείο. Υποτίθεται ότι θα μιλούσαμε στο facebook το απόγευμα».

Κάθισε σε μια πολυθρόνα και πήρε τηλέφωνο την Ζακλίν.

«Ό,τι σε σκεφτόμουνα» ακούστηκε η φωνή της. «Πού βρισκεσαι;»

«Στο σπίτι του» της απάντησε χωρίς να προσθέσει τίποτα άλλο.

«Είναι καλά;» την ρώτησε η Ζακλίν.

«Δεν ξέρω, δεν είναι εδώ!» της απάντησε με φωνή που άρχισε να τρέμει.

«Και πως μπήκες μέσα; Σου άνοιξε η γυναίκα του;»

«Δεν υπάρχει καμία γυναίκα. Το κλειδί της εξώπορτας ήταν κάτω από το χαλάκι για τα πόδια, το πήρα, άνοιξα και μπήκα. Από το περασμένο Σάββατο δεν έχει γυρίσει στο σπίτι του. Ζακλίν φοβάμαι ότι κάτι έπαθε!»

«Και τι κάνεις έτσι; Μήπως και τον έχεις δει ποτέ σου ή τον ξέρεις; Να φύγεις και να πας στο νοσοκομείο. Εκεί θα μάθεις τι έγινε αλλά κοίτα, πάρε κανένα χαρτί από το σπίτι του που να δείχνει ότι είσαι γνωστή. Μην πας σαν μπουφός!»

«Τι μου λες τώρα; Να ψαχουλέψω το σπίτι του ανθρώπου;»

«Γιατί; Κάνεις κάτι άλλο τώρα;»

Η Βιβή δεν της απάντησε. Η φίλη της είχε δίκιο, ψαχούλευε και μάλιστα ψαχούλευε την προσωπική ζωή ενός αγνώστου αν-

θρώπου.

«Καλά, θα δω τι θα βρω και αν θα βρω τίποτα. Θα σε πάρω όταν γυρίσω στο ξενοδοχείο» της είπε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να ελέγξει τον υπολογιστή του και να δει διευθύνσεις φίλων του ή μελών της οικογένειάς του. Τράβηξε στο γραφείο και ξανακάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στον υπολογιστή.

«Θα χρειαστώ κάποιο χαρτί να γράψω τις διευθύνσεις» μονολόγησε δυνατά κι άνοιξε με βιάση το δεξιό συρτάρι του επίπλου. Αυτό γλίστρησε μ' ευκολία και βγήκε απ' την θέση του αδειάζοντας το περιεχόμενό του στο πάτωμα. Ήταν γεμάτο με φωτογραφίες.

Η Βιβή το έβαλε στην θέση του και κάθισε στο πάτωμα για να τις μαζέψει. Ήταν όλες παλιές φωτογραφίες που ξεκίναγαν από τα παιδικά του χρόνια κι έφταναν μέχρι περίπου της ηλικίας του των πενήντα χρόνων -απ' όσο μπόρεσε να προσδιορίσει-, ενώ υπήρχαν και κάποιες λίγες από κάτι σαν γιορτή. Μια απ' αυτές της τράβηξε την προσοχή. Κοίταξε από πίσω και είδε μια ημερομηνία πριν οκτώ χρόνια και μια ιδιόχειρη σημείωση: Συνταξιοδότηση.

Ύστερα κι απ' αυτό βιαζόταν να φύγει μια ώρα αρχύτερα. Δεν ήθελε να μείνει άλλο χασομερώντας στο ξένο σπίτι κι αυτό την άγχωσε ακόμα περισσότερο. Κατέληξε στην απόφαση πως αποκλειόταν να μείνει εκεί και να ξεδιαλύνει χαρτιά και φωτογραφίες. Έπρεπε να τα πάρει μαζί της και να τα κοιτάξει με την ησυχία της στο δωμάτιό της στο ξενοδοχείο. Κοίταξε τριγύρω μήπως κι εύρισκε κάποια τσάντα για να τα βάλει μέσα. Η ματιά της έπεσε στον χώρο κάτω από την σκάλα που τον είχαν διαμορφώσει σε μικρή αποθήκη. Ήταν σίγουρη ότι όλο και κάτι θα εύρισκε εκεί μέσα. Σηκώθηκε κι άνοιξε την πόρτα. Ένα μικρό σκονισμένο σακίδιο βρισκόταν σε μια γωνιά. Το πήρε, το τίναξε πρόχειρα και βιαστικά έριξε μέσα όλες τις φωτογραφίες.

Άνοιξε με προσοχή το δεύτερο συρτάρι για να μην πέσει κι αυτό κάτω όπως το προηγούμενο. Σ' αυτό υπήρχαν χαρτιά από την ασφάλειά του, αποδείξεις πληρωμών, υπήρχαν διάφορα χαρτιά από λογαριασμούς μέχρι και πιστοποιητικά του δημόσιου. Τα έριξε κι αυτά μέσα στην τσάντα ασυναίσθητα.

Θα του το πάω στο νοσοκομείο και θα του εξηγήσω ότι έπρεπε να βρω κάποια άκρη με τους συγγενείς του, σκέφτηκε κι

ένοιωσε προς στιγμήν καλά.

Βρήκε κι ένα καθαρό χαρτί, πήρε το στυλό που είχε στην τσάντα της και άρχισε να ψάχνει στον υπολογιστή για κάποια εφαρμογή με διευθύνσεις. Δεν υπήρχε τίποτα.

«Να σε πάρει Τζέιμς» είπε δυνατά. «Πού στο διάολο έχεις γραμμένα τα τηλέφωνα των φίλων σου;»

Η σιωπή που επικράτησε ακόμα και στο μυαλό της ήταν μια πολύ καλή απάντηση σ' αυτό που ρωτούσε. Ο τύπος ήταν ένας μοναχικός άνθρωπος. Αυτό προς στιγμήν όχι μόνο την φόβισε αλλά την έκανε και ν' ανατριχιάσει. Ένοιωσε ότι ο χρόνος μηδενίστηκε κι ότι έπρεπε να φύγει απ' το σπίτι του το συντομότερο. Εκείνη την στιγμή συνειδητοποίησε το πόσο πολύ οι πράξεις της παραβίαζαν την προσωπική του ζωή. Έκλεισε το σακίδιο και σηκώθηκε να φύγει. Σκέφτηκε να κλείσει και τον υπολογιστή αλλά τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε. Απ' το μυαλό της πέρασε η σκέψη πως αν ο Τζέιμς είχε κάποιο συνθηματικό για να μπαίνει και χρειάζοταν να ξανάρθει, μπορεί να μην μπορούσε να τον ανοίξει.

Πώς διάολο μένει ανοικτό τόσο καιρό; σκέφτηκε κι έβαλε στο μυαλό της μια υποσημείωση να ρωτήσει τον ανιψιό της για να κάνει το ίδιο και στον δικό της. Έπρεπε κάθε λίγο να πληκτρολογεί ονόματα και συνθηματικά κι αυτό την εκνεύριζε.

Μόλις βγήκε από την εξώπορτα, ξανάβαλε το κλειδί κάτω από το χαλάκι, έβαλε το σακίδιο μαζί με την τσάντα της στον ώμο και ξεκίνησε για το ξενοδοχείο της. Την στιγμή που μπήκε στο τραίνο θεώρησε σωστό να ενημερώσει πάλι την Ζακλίν. Την πέτυχε στο σούπερ μάρκετ. Συμφώνησαν να τα πουν αργότερα και μόνο αφού κι οι δύο καθόντουσαν αναπαυτικά στις πολυθρόνες τους, η μια στο σπίτι της και η άλλη στο σαλόνι του ξενοδοχείου.